

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 13.

15. JULI 1934

6. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i Kina.

Megen nåde og fred i Kristus

Jesus!
Da han kom dit og så Guds nåde, gledet han sig. (Ap. gj. 11, 23). Vistnok er vår glede i Herren og vår sjel fryder sig i Herren vår Gud. Dog kjenner vi som Barnabas at vi også gleder oss når vi ser Guds nåde åpenbart i blandt dem som tror, og det bringer oss enn mere til å prise vår Gud for alle hans velgjerninger i mot sitt folk. Vi vil også bringe vår hjerteligste takk for gjennnem br. Aarmo til oss sendte kr. 15.00. Herren rikelig velsigne eder igjen for eders trofasthet og hjelp under den gangne tid. At Herren elsker sitt folk i dette land tross mange mangler og skrupeligheter, samt de mange vanskeligheter som møter på mange hold, ser vi dog tydelig bevis på. Og han som er underes Gud later oss også se Guds nåde åpenbart så det riktig gleder oss hvad han er mektig å gjøre. Vi hadde en velsignet dag sammen med folket her igår idet 28 kinner ble begravet med Kristus i dåpen etter formiddagsmøtet og Herren ga oss et velsignet møte på eftermiddagen da vi var samlet til brødsbrytelse, hvor vi erfare hans mektige Hellig Andes salvelse over Jesu Kristi offer og forsoning. Det bragte oss enn mer til å prise vår Gud for hans usigelige nåde, der også gjør oss delaktige i det ene legeme, bortsett fra alle yttre forhold og nasjonalitet. I sannhet en hellig og rettferdig Gud som på forsoningens grunnlag nedbryter alle

skillevegge så vi har åpen adgang inn i helligdommen. All ære til hans navn!

Håper dere alle fremdeles lever vel, og vær så hilset på det hjerteligste fra oss alle her.

Herren rikelig velsigne eder. Deres

Kari og Jens Fjeld.

«Fredenborg», Skjeberg st. Yuan Shih Hsien Hopei N. Kina mai 25. 1934.

Til «Misjons-Røsten»!
Elskede venner!

Fred gjennem Lammets blod! Det kunde kanskje interessere «Misjons-Røsten»s lesere å høre litt fra Yuan Shih Hsien. Den 29. april hadde vi en velsignet dag. Bror og søster Fjeld besøkte oss og hjalp med motene. Det var 32 som blev døpt i Faderens, Sønnens og den Hellig Andes navn Om eftermiddagen hadde vi brøds brytelse. Det er så forunderlig med slike stunder. Guds kjærlighet i Kristus griper de innfødtes hjerter. De bryter ut i høilydt hulken. Ja hvor det dog er dyrebart at Gud gjør ikke forskjell på folk, med ved mottagelsen av Jesus så regnes vi alle med til den store familie, på det himmelske borgerskap. Halleluja.

En av de brødre som blev døpt er nu med oss her på stasjonen og følger evangelistene ut og vidner. Bed for ham at han må bli en riktig evangelist. Vi trenger mere innfødt hjelp i arbeidet eftersom det utvides. Om vi lever til høsten så begynner arbeidet i

det prektige telt som vi nu har fått. Da behøves det mere arbeidskraft om ikke noe skal forsvømmes. Vi har jo også utpostene og møtene der. Men det er ikke alene vidner som skal til, der behøves også noe til deres underhold. Der er åpent for evangeliet og vi ønsker å kunne gå inn ad de åpne døre.

Vi ber og venter på en riktig Andens utgydelse over oss her i Nord Kina. Har hørt om de store ting Gud gjør i Shantung provinsen og vår bønn er vi også her skal se Herrens arm åpenbart. I midlertid priser vi Gud for hvad som er gjort og har lov å forventet strømme av velsignelse. Det står at vi skal begjære regn av Herren i sildigregnets tid.

Bare disse linjer denne gang. Vi ber om vennenes forbønn.

Med inderlig fredshilsen. Eders i Herren

Margrete Dørum.
Hilma Karlson.

På vei til Kina.

Brooklyn, N. Y. 6/6-34.
Elskede søsken i Herren! «Han er vår fred!»

Vi priser Herren fordi han er god og hans miskunnhet varer evindelighet! — Han har igjen gitt oss nye beviser på at han er den han har sagt sig å være, halleluja!

Styrket til kropp og sjel er vi nu atter på vei tilbake til vårt virkefelt i Kina — etter ca. ett års ophold i Norge. Vi takker Herren for tiden han gav oss til

å hvile og komme til krefter; det tok tid før vi folte oss sterke igjen — særlig hvad hodet angikk — så vi fikk ikke reise omkring så meget som vi ellers hadde ønsket! Dog priser vi Gud for de venneflokker og menigheter vi fikk besøke; Gud velsigne dem alle og føre sin egen sak frem til herlig seier, amen!

Også i dette land, finner vi mange åpne dører! «Høsten er stor, men arbeiderne få —!» A, hvor skrikende nøden er! Måtte Gud gripe sitt folk som aldri før og oplate våre øine så vi kunde se den og derved inspireres til trofast og pågående tjeneste — idet vi søker å vinne sjele for himlen. Tiden er såre kort heretter!

Vårt håp er å nå Kina på efter sommeren — om Herren gir nåde dertil. Arbeidet har gått sin gang også i vårt fravær, men vet at de kjære trofaste innfødte arbeidere venter meget på oss; bed at vi kan komme tilbake som skyer fulle av regn! — Vi gleder oss til igjen å ta opp vår gjerning blandt dette folk Herren har kalt oss til! Bed at gjerningen må lykkes og mange sjeler bli høstet inn! Jesus kommer snart!

Motta vår beste hilsen!
Deres i Jesus forbundne søstre
Ester Herugstig.
Ruth Pedersen.
Adr.: Misjony rest Home.
1848 Benice ave, Chicago, Ill.
U. S. A.

Modernistisk innstillede prester og predikanter

bor lenge og vel begrunne følgende uttalelse, offentliggjort av den amerikanske forening til fremme av ateismen: «Så meget som modernistene enn byr oss imot på grunn av deres ulogiske kompromisser, må vi dog erkjenne at for mange er modernismen bare et stoppested på veien til ateismen. Kanskje vi burde ha litt mere tillit til disse våre svakere brødre, som ikke er istand til å gå direkte over fra ortodoksien til ateismen, men må hvile i liberalismens leire underveis. Da modernismen ikke er noe blivende sted for det resonerende og tenkende sinn, vil noen av dem ennu komme.»

En uttalelse av Emilie Zola.

Den verdensberømte franske forfatter Emilie Zola skrev til en venn kort for sin død:

«Jeg har til nu vært en ivrig fritenker; d. v. s. jeg har aldri trodd på noe annet enn den håndgripelige materie, om jeg så skal si. Nu begynner jeg å kjenne svakheten i en sådan religion, likesom jeg tydelig ser og kjenner at den ikke duger for Frankrike. Jeg tror nu at intet annet kan redde oss alle enn en tilbakevendelse til kristendommen og det evangelium som er skjenket til fattige og rike, lærde og ularde.»

HAN KOMMER

„Den ene skal tas med, den annen lates tilbake“

En bemerkværdig leste jeg ved vår andakt det fjerde kapittel i Tessalonikerbrevet. Før jeg gikk inn i soveværelset satte jeg mig i en lenestol og tenkte over de par siste vers av kapitlet, der lyder så:

«For så sant vi tror at Jesus døde og stod opp, så skal og Gud ved Jesus føre de hensøvede sammen med ham. For dette sier vi eder med et ord fra Herren, at vi som lever, som blir tilbake intill Herren kommer, skal ingeniunde komme i forveien for de hensøvede; for Herren selv skal komme ned fra himmelen med et byndende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først opstå; derefter skal vi som lever, som blir tilbake sammen med dem rykkes i skyer op i luften for å møte Herren, og så skal vi alltid være med Herren. Trøst da hverandre med disse ord.»

Mens jeg således satt og tenkte, falt jeg i en dyp søvn og hadde en underlig drøm. Min hjerne syntes å være så klar, og min forstand forekom å være sterkere utviklet enn i våken tilstand.

Jeg syntes jeg våknet om morgenen, og blev forbauset over at min hustru ikke lå i sengen. Jeg tenkte at hun bare var gått ut et øieblikk, så jeg ventet på at hun straks skulde komme tilbake; men efter å ha ventet en lang stund og hun ikke viste sig, stod jeg op.

Hennes klær lå som vanlig der hvor hun hadde lagt dem for hun la sig om kvelden, så jeg var sikker på at hun var i huset. Jeg gikk straks til min datter Julies værelse, da jeg tenkte at hun kanskje visste hvor hennes mor var. Efter å ha banket på flere ganger uten å få noe svar, åpnet

jeg døren og fant at også hun var borte.

«Dette var besynderlig», sa jeg til mig selv. «Hvor i all verden holder de til begge to?»

Jeg gikk da til vår sønn Frank og fant at han allerede var stått op og påklædd; dette var noe nytt å se ham så tidlig oppe. Han sa at han hadde hatt en søvnløs natt, og tenkte at det var bedre å stå op. Jeg fortalte ham da at jeg ikke kunde finne hans mor og søster; de var ikke på sine værelser, og jeg bad ham om han kunde finne dem. I mellomtiden skyndte jeg mig å fullføre min påklædning. Frank kom snart tilbake og fortalte at han ikke kunde finne dem noen steder. Vi viste til slutt ikke hvad vi skulde tenke om denn ehendelse.

Vi gikk tilbake til Julies værelse. Der fant vi hennes bibel opslått. Det var især ett vers som tiltrakk sig min oppmerksomhet.

«Vær også i rede, for Menne-skesonen kommer i den time I ikke mener.»

Frank og jeg bestemte oss for

at før vi spiste frokost, skulde vi gå hver for oss til våre nærmeste venner og spørre efter våre kjære.

Jeg gikk først til min hustrus søster, fru Ellingsen. De var gode og respektable mennesker, medlemmer av en luthersk kirke, men verdslig sinnet. Jeg måtte ringe flere ganger og blev ganske utålmodig av å vente. Til slutt kom min svigerinne og bad om undskyldning for at hun lot mig vente, og sa videre at hun hadde det så travelt da hun måtte lave frokost, fordi hennes pike, som hun alltid hadde trodd var en god kristen, hadde spilt henne et stygt puss.

«Hun er gått sin vei uten å sette kaffekjelen over, og har ikke sagt et ord til noen av oss. Men hvad som forunder oss er hvor-dan hun kunde komme ut av huset, for alle dørene er lukket, og nøkelen står i innvendig. Vi lukket godt efter oss da vi kom hjem fra selskapet hos fru Berresen.»

«Er det sant?» sa jeg, «ja det er noe mystisk ved dette.» Og så

fortalte jeg henne om hensikten med mitt besøk så tidlig på morgenen.

Da hun fikk høre at min hustru og datter også var forsvunnet, blev hun så nervøs, at jeg måtte skynde mig og forandre tema. «Hvis dere ikke har spist frokost», sa jeg, «vil jeg gjerne få være med, for jeg har ikke spist noe.»

Hennes mann kom ned, og da han fikk høre det, tok han det ganske tankeløst og lettsindig, og sa at min hustru for spik hadde gjemt sig, for å få mig til å stå tidlig op om morgenen. Han var sikker på at de hadde gjemt sig noensteds i huset, så jeg vilde nok finne dem når jeg kom hjem.

Da vi satte oss ned for å spise sa min svigerinne at vi fikk drikke kaffen uten flote, da melkemannen ikke hadde vist sig idag. Det ringte, og Frank kom opphisset og nervøs inn og fortalte at han hadde vært alle steder og spurt efter sin mor og søster, og i nesten hvert hus hadde de

Forts. 4. side.

Hvad Gud formår.

Vi hadde besøkt flere av de troendes hjem på en av våre utstasjoneringer, og kom til Nimjis hjem hvor vi skulde ha møte den kvelden. Mens folket samledes på altanen, fikk vi ris og «Cury» å spise.

En ung mann var syk i nabo-huset, og djevelpresten hadde det travelt med å finne den skyldige. Bhilerne tror nemlig at grunnen for sykdom er at en eller annen har heksemakt og har «spist» den personen. Det er derfor meget nødvendig å finne heksten og få den syke satt fri igjen. Ofte er det en uskyldig fattig kvinne som djevelpresten utpeker som den skyldige. Hun blir grepet og mishandlet. Blandt ender det med døden.

Vi hørte djevelpresten mumle sine bønner, idet han viftet en nimbtre-kvist over den syke. — Senere gikk presten utenfor den sykes hus, og idet han slo i veggen med en stokk, ropte han i høi befallende stemme til heksten: «Sett ham fri; enten du er i dette huset, i nabohuset eller langt herfra! Sett ham fri, eller så skal vi fange dig, henge dig og slå dig!»

Senere begynte djevelpresten å gå fra hus til hus i nabolaget. Han slo i veggen og befalte heksten — om hun var der — å sette den syke fri. Da han så oss på Nimjis altan fikk han ikke mot til å komme nær det huset; men stanset ved kreaturhuset og befalte heksten.

Satans tjener raste; men hvad foregikk på Nimjis altan? Rundt en lykte på gulvet satt en del menn og gutter. De hadde to sangbøker for dem som kunde lese. De av dem som ikke forstod sig på skriftens kunst, hadde lært noen sanger utenat. Blandt dem som så i sangbøkene var tre unge menn som hadde vært elever i misjonsskolen for flere år tilbake, da arbeidet var nytt i Navapur. Den lille skole måtte åpne lukke; men søden som var blitt utsådd, har båret frukt. Disse tre unge menn er blandt de ledende i forsamlingen på den utstasjonen.

Blandt dem på gulvet er vår unge pastor. Han er en omvendt mauchee-bhil, og derfor er det vanskelige uskrevne mauchee-språket hans morsmål. Nu forklarer han skriften for sine medbrødre, skogens barn. Han taler om kjødet og åndens frukter. På den ene siden av denne gruppen sitter jeg blandt kvinnene. Når en ser på slik en flokk med djevelprestens utrop ringende i ens ører, da blir Guds verk stort for en.

Da talene var over, var det helst sent; men hvorfor skulde vi ha hast, når djevelpresten hadde tid til å bruke hele natten! Vi spurte derfor om der var noen som hadde noe å si. «Jo, det har jeg,» sa Modria og kom sig opp på benene. Navnet Modria har langt fra en vakker betydning, så vi har forsiktig forandret det til Mota, hvilket betyr «den store», for stor er han — ikke i legemsbygning eller utseende; men Herren har gjort store ting for ham. Mota pleide selv å være en djevelprest og en av de frykteligste.

Han kunde snart finne heksten, og stakkars henne! Han fryktet hverken Gud, djevel eller mennesker, og derfor var han just den rette mann til å gå foran liktogene og møte de onde ånder, som de mener søker å hindre et slikt tog. Var der noe igjen av liket, som ikke var brent, undså ikke Mota sig for å hugge det i småstykker og samle mere ved. For alt dette fikk han en god betaling. Han var også svar til å drikke og var en trofast gjest på salonen. som er nær hans hjem. Hans stakkels barn og hustru led. Vitende alt dette om Mota — legg da merke til hans vidnesbyrd. Han taler om den nye herlige veien. Om de nye øinene som ånden gir, med hvilken en kan se himmelen og det usynlige. Om noen gang sannheten av 2. kor. 5, 17 er blitt stadfestet, så er det i Motas liv.

En annen forteller hvor u lykkelig han var før han mottok Jesus. En tredje uttrykte sin forvisning om at Jesus er sannheten. To unge menn som skulde bli døpt tre dager senere, avla sine vidnesbyrd. Møtet endte med bønn og takksigelse.

To unge kvinner som er hustruer av troende menn, uttrykte sitt ønske om å bli døpte. De blev spurt om sin tro, og om de var villige til å lide forfølgelser fra sine hedenske slektninger. Det var gildt å høre deres vidnesbyrd og se hvordan Gud hadde brukt disse to brødre til å bringe sine hustruer til Jesus.

Det var et lite følge av glade mennesker som drog avgårde sent den kvelden. I spissen var vår unge pastor på en gammel hvit hest med en lykte i hånden. Etter kom jeg på en sort hest, og tilslutt en oksekjerre full av troende, som også hadde vært på møtet.

Da jeg gikk til hvile den natten på en kort indisk seng i det åpne skolehuset, var jeg glad fordi jeg igjen hadde sett hvad Gud formår å gjøre.

siden Jesus i 1899 tok oss ut derfra. Formedelst den frykt han la i hjertet, derfor er vi bevarede. (Jerm. 32: 40. Fil. 4: 7). Nåde — nåde — nåde —!

I «Misjons-Røsten» har vi skrevet om våre reiser rundt om i Norge og Sverige med Kristi fulle evangelium i mange år. Og vi er takknemlig til Herren for den Guds edle sed vi i flere år har sådd ut gjennem den til folket.

Den 23. mai skrev jeg en artikkel, da vi var på havets øyer og hvorledes vi hadde ferdes i byer og bygder i dette år 1934, men denne artikkel kom ikke inn, derfor har du ikke fått hørt fra mig som du har flere har ventet.

Vi har i flere år spredt «Misjons-Røsten» rundt om for at folket gjennem den fikk høre den fulle sannhet og skarer av de hellige har gledet sig og blitt oplyst og veiledet skritt for skritt fremover.

Før «M.-R.» kom ut, hadde vi et blad som het: «Vekter-ropet» i flere år, men la dette blad til side og hjalp røsten fremover på ukjente plasser som vi er takknemlig for. Om Herren vil, så kommer vi til atter å sprede «Vekter-ropet» som for, og våre reiseruter vil herefter bli spredt igjennem en annen presse til «Vekter-ropet» kommer igjen som jeg gjennem brev skal meddele dig. Så til sist er du min kjære og alle de hellige i Vermland og andre plasser i Sverige og i Norge hjertelig hilset fra eders br. i det trefoldige vidnesbyrd Anden, vannet, blodet. (1. Joh. 5).

O. Karlisen,

«Misjons-Røsten» kommisjonærer
 Göteborg, Sverige: J. O. Ström.
 Askim: Henry Dahl.
 Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.
 Arendal: K. Iversen.
 Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.
 Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.
 Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
 Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.
 Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Kapellveien 8.
 Haugesund: Bolette Alfsen.
 Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.
 Jevnaker: Arne J. Brorson.
 Kistrand, Forsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.
 Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.
 Mosterhamn: Chr. Storkens jr.
 Mjøndalen: Arnt Gundersen.
 Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Blegberg, Konowsgt. 21, III.
 Rygge: Olav Gundersen, Huseby.
 Storsteines, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.
 Saltnes, Råde: Harald Skovly.
 Svelvik: Ragnvald Volden.
 Skid: Josef Dammen.
 Sætre, Hurum: Gudrun Svensrud.
 Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
 Tofte, Hurum: M. Roås.
 Tjømo: P. Johansen, Mågerøy.
 Volda, Sunnmør: M. Støve.
 V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.
 Bladet kan bestilles og kontingenten betales til ovenstående.

Vennestevne

holdes i Bethania, Rygge, søndag 5. august. 7-mannsmusikk fra Halden deltar. Møter 10.30, 3 og 6. Venner lumbys hjeltegel. Kaffe, melk, smørbrød og mine-tervann fåes kjøpt på stedet. Kjøpp og mugge medtas. For vennene

Hans Utne.

SPREDTE FELTER

På farten. Hadde tenkt å la være å skrive noe om mine reiser mere, da jeg syntes det blev altfor ensformig og virket trettende, men så er det en del venner som sier, at de gjerne vil se litt fra forskjellige steder og får da fortsette. Er det så noen som ikke synes om det så bare hopp over det. Vi er like gode venner for det.

Efter velkomstfesten for br. Christiansen har det blitt bare småturer. Søndag 17. var en del av oss samlet til fest på Greåker hvor br. Hans Utne, Rygge m. fl. deltok. Vennene har et ganske lite lokale som kalles «Salen» og det var fullt besatt. Mange vidnet om Herren. I Sarpsborg var det stevne i Misjonshuset og noen fra Greåker var også der.

Rygge: St. Hansaften var det fest på «Betania» i Rygge. Det var mange folk samlet og det blev en god stund. Møtet holdtes utenfor lokalene fra først av, men efter en kaffepause flyttet vi inn. Br. Alfrid Andreassen, Ludvig Agnes, Hagstrøm og Karlens, Greåker og mange flere deltok med vidnesbyrd. Misjonær Kristofa Brundtland talte om arbeidet i Kina og mange blev sikkert mere grepet av misjonens store og nødvendige sak. Festen sluttet først ved elve-tiden og vi reiste hjem i den lyse sommernatt.

Vest re Gran: Lørdag den 30. juni stod kursen til Gran st. Det skulde være stevne der søndag og det var særlig av interesse for min del å komme dit da det var første gang jeg var på Hadeland. Reisen gikk bare bra og br. Lars Folang møtte på Gran stasjon med bil og det tok ikke lang tiden før vi var i hans koselige hjem. Br. og str. Folang har vært misjonærer i Kina og er nu med i arbeidet for Guds sak her på stedet. De tar imot Herrens vidner i sitt hjem, er gjestfrie og gjør det riktig godt for dem. Br. Folang er også den ledende broder på stedet. Gud velg dine dem i deres gjerning. Det er lønn for alt som gjøres i Jesu navn og for hans sak.

Tirsdag og torsdag hadde vi møte på vennenes bedehus i V. Gran. Det er jo sommer og ikke så godt å samle folk, men det var da endel og åpent å vidne om Herren. Så står turen til Jaren st. og tror Gud vil gi nåde for hver dag.

Det som gjelder for enhver enkelt av oss er å være rede til å gå med Jesus når han kommer. Å være våkne og bedende.

Søndag 1. juli hadde vennene på Vestre Gran innbudt til stevne og det var fremmøtt venner fra flere steder. Helt fra Askim og Trøgstad var det kommet noen. Da første møte begynte var det samlet bra med folk i det store

og vakre ungdomsbokale. Br. Ernst Falck, Olsen og undertegete vidnet om Herren. Efter en kaffepause dro vi ned til fjorden og tre stykker blev døpt i Randsfjorden. Br. H. Moger talte ut fra Herrens ord om dåpen og om nødvendigheten av å følge Herrens ord i alle ting. Br. Olsen dømte dem og en masse folk overvære denne bibelske handling.

Siste møte holdtes igjen inne på lokalene. Sang og musikkvennene sang til Herrens pris. Deretter talte br. Olsen og nevnte mange ting fra Guds ord. Under tegnet stanset ved l. Kongeb. 18 om Elias og Ba'alsprestenes offer på Karmels berg. Om ekte og falsk gudsyndelse. Br. Ernst Falck sang og talte ut fra Herrens dyrebare ord. Br. Moger, Peder Dahl m. fl. priste Herren og så reiste vi hver vår vei med et minne rikere og med et nytt bevis på «at det er godt for brødre å bo sammen.»

G. Iversen.

Hilsen fra Valdres. Jeg har nu vært en tid her opp i Valdres. Var i «Saron», Oslo i april måned og blev da innbudt til å komme hit. Det har ofte lagt på mitt hjerte disse store bygder som det er så lite virksomhet i. Det var derfor med glede jeg drog hit. Vi får bruke det pund vi har fått og så kommer dagen da han vil foreke det. Pris skje Gud! Han er trofast! Ære være hans navn!

Har vært i Østre Slidre, Fagernes, N. Aurdal, Skrautvad, Strand m. fl. steder. I Skrautvad var det mange folk og gode møter. I Østre Slidre har pinsevennene virket en del og noen er vunnnet for sannheten. Det er dog et hårdt sted. Her i Vang er noen få døpte, men det er vanskelig å ha møter nu på sommeren nede i bygdene. Vi er innbudt til å komme til flere sætre.

Er ikke bestemt på hvor lenge jeg blir her. Her er et dypt mørke og liten kjennskap til Gud mange steder. Det kan med sannhet sies at dette er forsømte steder. Det er dog mange som er med å ber for disse steder og Gud svarer på hjertets bønn. Jesus kommer meget snart.

Johanna Riple.

Det innstilte nr. Ved en misforståelse blev forrige nr. datert 15. juni. Det skulde vært 1. juli.

Som før oplyst blev det innstillet istedenfor et senere nr. til fordel for vinterheftet. På grunn av de mange stevneannonser som innkom måtte vi få det ut før 1. juli og av den grunn kom det såvidt tidlig. Det blir altså et nr. i juni — det 1. — som blir innstillet.

Rettelse. Ved å lese oppgjøret for misjonær Esther Schroeder fant jeg tre trykkfeil, nemlig: R. Solaas Mosterhamn skal være kr. 5.00 — fem kroner, M. Olsen, Oslo skal være kr. 3.00 — tre kroner, venner Stavanger ved Ottesen skal være kr. 50.00 — femti kroner, summen stemmer.

Broderligst for A. Toftner F. O. Schroeder.

med da den første stevne var samlet på Askim og Trøgstad var det kommet noen. Da første møte begynte var det samlet bra med folk i det store

med da den første stevne var samlet på Askim og Trøgstad var det kommet noen. Da første møte begynte var det samlet bra med folk i det store

med da den første stevne var samlet på Askim og Trøgstad var det kommet noen. Da første møte begynte var det samlet bra med folk i det store

med da den første stevne var samlet på Askim og Trøgstad var det kommet noen. Da første møte begynte var det samlet bra med folk i det store

med da den første stevne var samlet på Askim og Trøgstad var det kommet noen. Da første møte begynte var det samlet bra med folk i det store

med da den første stevne var samlet på Askim og Trøgstad var det kommet noen. Da første møte begynte var det samlet bra med folk i det store

HAN KOMMER

Fort. fra 1. side.

også noen som var forsvunnet, og alle søkte i stor engstelse etter sine. Han sa også at gatene var fulle av folk som sprang frem og tilbake, og mange gråt bitterlig.

Vi var ikke ferdig med vår frokost før der kom flere naboer og spurte etter sine forsvunne slektninger.

Blandt dem som kom var herr Halvorsen, og til vår store bestyrtelse fortalte han, at hans to småpiker, ti og tolv år gamle, sammen med bestemoren som hadde ligget lam i sengen i seks år, var forsvunnet. Min svoger lo lettsindig da han hørte om min hustrus forsvinning, men nu blev han forferdet og begynte å fortelle om en samtale han hadde igår med en venn, hvis kristelige idéer han så på med skeptiske øine.

Hans venn sa at mesteparten av kirkes medlemmer i disse dager bare var kristne av navn. De elsket verdens fornøielser mere enn Gud, og han sa at den virkelig levende kristendom ebbet ut.

«Min venn forsikret mig også, sa min svoger, «at skriften tydelig lærer, at når tallet på de utvalgte er fullt, vil Jesus komme som en tyv om natten og hente sine hellige, både de døde i Kristus og de levende, og de skal møte ham i luften. Forvandlingen vil skje i et øieblik. Selv om han kommer med rop og med basuners lyd, vil ingen annen høre ham enn hans utvalgte. Da vil de forstå betydningen av Kristi ord: «To skal sove i samme seng, en skal tas med, den annen bli latt tilbake. To skal male på kvernen, en skal tas med og en lates tilbake.» Jeg frykter for at denne time er kommet, sa min svoger, «og at vi er blandt dem som er latt tilbake.»

Da morgenen var langt fremskreden, bestemte vi oss for å gå til våre forretninger. Frank var allerede gått til sitt kontor, og jeg gikk med et tungt hjerte langsomt nedover gaten gjennom den store folkemengde. Folk så fortvilet ut.

I den del av byen hvor min forretning lå, opdaget jeg at mange av dem var lukket, og de som var åpne hadde ingen søkning. Men alle restauranter var åpne. Grupper av menn stod utenfor og samtalte alvorlig om disse hendelser.

Da jeg kom til min egen forretning, fant jeg at min bokholder, og den gamle trofaste dørvokter som hadde tjent mig i så mange år også var forsvunnet. Mine andre to kontorister var der, men gjorde ingenting, og jeg bad dem ikke gå til sitt arbejde. Jeg gikk ut og kom til børsen. Aldri hadde jeg sett så mange kjøpmenn samlet som idag. Men istedenfor de travle, betjente og visergutter, som pleide å være opptatt med å avhente varer, var alle idag stille. Mørke og tungtsindig så de ut. Der var plakater opsatt hvorpå der stod bekjentgjort, at på grunn av den store ulykke som var rammet oss skulde all betaling på kontrakter som forfalt idag få tre dagers henstand.

Jeg kan ikke forsøke å beskri-

ve alle de meninger folk hadde om grunnen til denne hendelse. Men alle som en var overbevist om at denne forsvinning var overnaturlig, og kanskje vi som var latt tilbake bar skylden for det.

Ut på eftermiddagen blev alle forretninger lukket, undtagen restaurantene, hvor der var fullt av folk som opførte sig stygt. Men her og der kunde man se grupper av menn som stod i alvorlig samtale. Da jeg kom nærmere en gruppe hørte jeg en mann som lot til å være godt kjent i bibelen si: «Dette er dagen som Kristus talte om, men ingen av oss trodde på det, men nu begynner vi å forstå hvor tankeløse vi har været.»

Om kvelden var hver eneste kirke fylt av folk. Alle var opptatt av å få vite hvorfor dette skulde hende, og samtidig få høre om der var håp om frelse for dem.

Fleere av prestene var også forsvunnet —. Men der var også noen prestere igjen i kirkerne. Der var megen ophisselse blandt folket, som beskyldte prestene for at de ikke hadde sagt dem den fulle sannhet som stod i bibelen, men istedenfor dysset dem i søvn med at det ikke var så farlig. Hadde de forkynt den hele sannhet vilde vi ikke være blitt tilbake i denne fryktelige stilling.

I min egen kirke var presten latt tilbake, og kirken var full av folk som sjelden og aldri kom dit før.

Men flere av de gode, trofaste kristne var borte. Gråt og jammer og dype sukk hørte man overalt i kirken. Noen hadde mistet sine barn, andre hustru, mann, far eller mor, søsken og venner. Presten var begynt å tale da jeg kom inn. Han bad forsamlingen å være stille så han kunde få tale, og sa:

«Ingen av eder kan forstå den dype sorg og skuffelse som jeg føler når jeg nu ser resultatet av min gjerning. Jeg har preket for meget om dette liv og for lite om de himmelske ting som idag er hendt. Jeg har holdt eder i uvitenhet om dette. Men som svar på beskyldningene dere retter mot mig vil jeg si, at jeg lærte eder det samme som man lærte mig ved universitetet; å behandle bibelen som en bok full av sinnbilleder og åndelige allegorier. Men nu må jeg bekjenne at jeg har feilet, og efter hvad der er hendt, tror jeg nu at Guds ord har ment hvad der stod skrevet. Men jeg er glad over at jeg kan fortelle dere, at siden i morges har jeg under bønn lest igjennem skriften for å finne ut hvordan vår stilling står nu, og jeg fant ut at der er håp for oss.»

Et rop: «Gud skje lov!» hørtes fra mange, og presten fortsatte: «Vi har mistet den herlige anledning å bli med i den første opstandelse, men jeg kan si eder at der er frelse for oss, om vi vil ydmyge oss og virkelig motta frelsen. Men vi må gå igjennem store anstrengelser og prøvelser, og kanskje lide martyrdøden.

Men den som holder ut til enden skal bli frelst.»

DE YNGRES SPALTE

MISJONÆR-NIDKJÆRHET

PA South Ealing kirkegård, London ligger en gutt begravet, som het Frank Stainton. Han var tolv år gammel og døde den 3. juni 1868. På hans gravsten er en tavle som bærer denne inskripsjon: «Hvis jeg lever til jeg blir voksen, vil jeg bli misjonær. Men hvis jeg dør, mens jeg er en liten gutt, skriv det på min gravsten for at noen som går forbi kan lese det og gå i mitt sted!»

FOR AT DE SVARTE SKULDE BLI HVITE

Småguten holdt på å leke med. På slutten skulde de så betenke misjonens en gave — selvsagt. «Vi skal opta en kollekt, for at de svarte mennene kan bli hvite,» sa lederen. — Det var nok de i Afrika han tenkte på. «Jaja, du sier det var barnalig, og det har du nok rett i. Men det er ofte nok så meget å lære av det barnalige. SA også her.

Der drives nemlig misjon blandt

hvite og svarte, gule og brune, blandt navnkjente og beindgjorte — for at de svarte hjerter skal bli rene.

Hør bare: «Han renset deres hjerter ved troen.» Nemlig ved troen på det blod som renser fra all synd, der hvor det kommer til med sin Gud-domskraft.

«Og skal de tro, må de få høre, og skal de høre, må noen sende med budskapet.

EN UTMERKET OVERSETTELSE:

En gudfryktig misjonær hadde daglig lesning av Guds ord og bønn i sitt hjem. En dag da de skulde lese en del av Romerbrevet 5. kap. sa hans datter: «Far, idag er det min tur til å lese først.» Hun bogynte å lese: «Da vi nu altså er rett...», stammet hun og så på sin far og sa at hun kunde ikke lese det ordet. Hennes far sa: «Vi har ikke noe hastverk, forsøk igjen.» Hun begynte på igjen, men stanset ved det samme ord to eller tre ganger. Så med en gang sa hun med et strålende ansikt: «Da vi nu altså er rett gjort ferdig av troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.» Måske en barnlig måte å lese på, men med en herlig mening.

Der er dem som strør ut og får enn mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dug kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRODER: A. Tofner, Sofienberggt. 16, Oslo.

STR. ØRUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

HELGÅ LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: O. Ekorntne, Jarvelen 11, Lilleaker.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Sorligt. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube.

ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønstebo, Otterholdt, Ba, Telemark.

Afrika.

INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rælingen.

MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSSEN: Constance Næstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Anna Næstdal, Sydnessmug 6, Bergen.

Den Norske Kongomisjon.

ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Møsterhamn, India.

ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Forsgrund.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestramsveien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.

HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbok p. o. Sandvær.

RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydelokken, Kongsberg.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsen, Kvitesedd, Telemark.

Finnmark.

DORTHEA KLEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balafjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Forsangerfjord.

Hjemmeværende misjonærer.

TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.

DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorntne, Jarvelen 11, Lilleaker.

PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkvelen 6, Oslo.

KROSTOFA BRUNDTLAND: Baneveien 35 b, Bergen.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.

Kjente misjonæres ord.

Samlet ved J. M. Nordmo.

Verden har mange religioner, men bare et evangelium. Georg Owens.

Jeg ser ingen forretning i livet utenom Kristi arbejde. Henry Martyn.

Vi kan og vi vil gjøre det. — Samuel Capin.

Arbeidet med å vinne verden for Kristus, er det mest ærefulle og velsignede som noe menneske kan være delaktig i. C. F. Schwartz.

Jeg er i den beste tjeneste, for den beste mester. Og på de beste betingelser. John Williams.

Ingenting i denne verden vil få mig til opgi mitt arbejde i fortvilelse. David Livingstone.

Bønn og lidelse. Gjennem troen på Jesus Kristus kan man utrette alt. John Elliott.

Kristendommen er en religion som venter at vi skal gjøre noe. En japansk uttalelse.

La oss gå frem på våre kne. J. H. Neesima.

Fortell kongen at jeg kjøpte veien til Uganda med mitt liv. J. Hannington.

Misjonslægen er en og en halv misjonær. R. Moffat.

Hver eneste menighet skulde underholde to pastorer. En for de tusen hjem i hjemlandet og en for millionene på misjonsmarken. Jacob Chamberlain. (Misj.bl.)

De blinde.

Der fins i U. S. A. 80,000 blinde mennesker som er blitt blinde i en så fremskreden alder at de ikke har kunnet lære sig til å lese blindeskrift. Nu er der opfunnet en «talende bok» som kan sette disse og andre blinde istand til å lese ved hjelp av hørselen. Man akter å innsamle 150,000 dollar til anskaffelse av slike bøker, som man så vil gi til disse blinde.

NUMMER 14

M

Argentina.

Kjære Misjonærer!

Vi får være fullbyrdet av verk går her faller og Nymer til Gud overfylt og vi får den 17 holder p

spørdes det tak og soile

pe. Gud so vil nok fortross vil nok gi meget mer Gud åpner

til alle sid man ikke at man dr indianerfl skogens v

hvad jeg overgått nok gav re syner gå med og fylte men å s var mer

Joh

Det den. Hun utenfo dårlig av he så. H firtl. Hu

spurt

kom

lie?

glad me

M

er